

دستیابی به داروها و روش های جدید

استفاده از تجارب سنتی احتمال کشف مواد مؤثر دارویی را تا 40 درصد افزایش می دهد، در حالی که این زمان در پژوهش های اتفاقی فقط 1 درصد است. داروهای مانند کاتانین، دها، و نکرستین، آرتیمیزین، اپیوئیدها و کلشسین، پلوکارپین، کانتاریدین، واسپینال - زید (اولین داروی ضد سرطان گیاهی منشأ گرفته از طب سنتی ایران) که با تلاش شرکت داروپخش و براساس تجربه امت مرحوم حکیم آملوئی مجوز کاربرد آن در درمان آدنوکارسینوماهای معده مرحله چهارم به تصویب وزارت بهداشت و درمان رسیده و اکنون مطالعات تکمیلی

مرحله دوم تجربه امت باطنی آن در مرکز تحقیقات بیماری های گوارش و کبد دانشگاه تهران در حال انجام است) و روش های مانند طب سوزنی، روش بیهوشی عمومی، استفاده از دستگاه کشش در جانداختن مهره دررفته در ستون فقرات و استفاده از سوند به منظور تزریق دارو و همچنین خارج نمودن ادرار احتباس یافته، چگونگی خارج کردن جنین با هیدروسفالی ایجادکننده دستوشی و استفاده از ماریچا مبرد در استخراج اسانس توسط این سه استفاده از سه طایفه برای ثابت کردن دندان متحرک و استفاده از پروتز دندانی تراشیده از دندان گاو شواهدی غیرقابل انکار بر این مطلب هستند.

طب سنتی ایران که ثمره تجربیات ه های گسترده دانشمندان و حکمای این سرزمین طی قرون و اعصار متمادی است، توانایی ارائه راه حل در بعضی از بیماری های را که امروزه طب جدید در برخورد با آن ها ناتوان است و ادراری موارد تنها به درمان علامتی بسنده می کند دارا است. حکیم مرحوم دکتربزرگ احمد علی خسروی موسوی همدانی که هم به طب جدید و هم به طب قدیم مسلط بود در این باره می نویسد: «پس از آنی که سالهای متمادی این فقیر روی دستور و معالجات اطبای قدیم و جدید عمل کردم و هر یک از آن قواعد و ادویه مناسب به آن را در محل و مورد آن به تجربه رساندم به این نتیجه رسیده ام که دستورات اطبای قدیم که سال ها مورد تجربه و آزمایش قرار گرفته است در معالجه اکثر امراض متقن و محکم و خلل ناپذیر است». ایشان همچنین در انتهای مبحث بیماری های آنوریت از دیدگاه طب جدید می فرمایند: «لذا باید روی دستور قدیمه... عمل نمود تا نتیجه گرفت و اما به این دستور عمل کردن تزییع وقت طیب و ائتلاف عمر مریض است» و در مبحث بیماریهای ورید اجوف فوقانی و تحتانی فرموده اند: «پس را علاج همان دستور قدماست و از اقوال متجددین اطبا چیزی شناخته نخواهد شد به درخور در علاج این گونه امراض داخلی». مرحوم دکتربزرگ عبدالله احمدی که به عنوان یکی از پانزده استاد برجسته مدرسه پزشکی دارالمفنون در کنار اساتید دی مانند دکتر لقمان الدوله ادبهم و دکتر غلامحسین اعلم قرار داشت، به حق از احکام طب سنتی باطنی ایران در دوران معاصر و الگویی نشاندهنده کارآمدی این مکتب در عصر جدید است. ایشان با حادثه جالبی نظیرشان به استفاده از تجارب ارزشمند طب سنتی ایران پایه های طب جدید جلب گردید و سپس تحقیقات گسترده ای را در این زمینه آغاز کرد، تجارب بالینی ایشان در باب بیماری های صعب المعالج توجه بساری از دانشمندان را به خود جلب کرد به طوری که پس از سخنرانی ایشان تحت عنوان «موارد بهره گیری از داروهای گیاهی در طبایع گوناگون» که با حضور اساتید ایرانی و استادان روسی و خارجی به ریاست دکتر احمد اعلم در بیمارستان شوروی سابق تشکیل شد، پروفیسور همدانی در است پزشکان شوروی در قسمتی از سخنان خود می گوید: «در تاریخ طب دیده ام که در زمان خلفا، پزشکان عالی مقامی بودند و برخی معالجات حیرت آور می کردند که ما امروزه از چگونگی آن بی خبریم، به ویژه محمدبن زکریا رازی و ابوعلی سینا که اراکی و سرآمد اطبای آن عصر به شمار می آمدند. بنابراین ما اظهارات آقای دکتر احمدی را می پذیریم، زیرا بر روی از روش آنان می کند، اما از آنجا که شرط کاربرد داروهای قدیم دانستن طبایع بوده و در آن صورت ممکن است نتیجه ای معکوس بیاید بنابراین به گونه ای این رشته از درمان ها تخصص لازم دارد». ایشان در آستانه جشن هزاره این سه که در سال 1331 در تهران برگزار شد با اطمینان کامل از تجارب

ارباب حکمای طب سنتی ایران و دانش خود، این متن را در روزنامه اطلاعات منتشر می کنند: «مکتب پزشکی ابن سینا با روش و داروهای مخصوص، بسیاری از امراض صعب‌العلاج مزاجی از قبیل سنگ کله، آلبوم نوری، ورم پروستات، فشار خون، مرض قند، و غیره را به سهولت معالجه می کرد که طب امروزی از آن ها به کلی بی خبر است. استادان و متخصصان خارجی تا قبل از انعقاد این جشن می توانند بعضی از آن ها را عملاً ببینند».